

Letní 2006

aneb

...co letní čas vzbuzuje v nás?

Letní

22.6 - 25.6

Tak konečně zase normální výprava. Po delší době výjezd, který byl původně plánován. Trasa byla vymyšlena Digem, protože Tomáš se z nevysvětlitelných důvodů rozhodl upřednostnit zaměstnání před poznáním. No a Jana má mít čas až v sobotu, kdy nás bude honit někde kolem Řípu. Aha. Vy ještě nevíte cíl. Já v téhle chvíli vlastně také ne. Říp, Slaný, Nové Strašecí, nějaký hrad, Rakovník a Beroun...

Účast tedy docela dobrá. Plašan se od nás sice už v sobotu oddělí, ale to, že se s námi pojedje vyspat pod Říp, je od něj hezké.

Sraz normálně v 18:00, odjezd plánovaný na 19:00 se zase normálně mírně pozdržel, takže jsme vyjžděli v půl osmé. Dig to ale určitě zná, takže bych se nedivil, kdyby chtěl původně odjždět až v osm.

Balení věcí bylo pro některé z nás (náhodou třeba pro mně) o něco zajímavější, protože v rámci předexpedičního tréninku vyjždíme s předními bāgly. Pro mně premiéra.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1185	0	0	29

Slavnostní odjezd v 19:30 byl jenom pro zvědavce a fanoušky.

Za rohem, o 230 metrů dál jsme se poprvé zastavili, protože si Tatranka musela dofouknout zadní kolo, nutno podotknout, že ne naposledy. Akce se ale podařila, takže se mohla trochu zmírnit Digova nervozita.

Teď se pozná, jak pozorně čtete zprávy, protože naší cestu z Prahy popíšu jen: Výjezdová trasa Sever. V Tróji jsme ovšem přejeli řeku přes Císařský ostrov na druhou stranu. Pravda, z trasovníku to bylo víceméně jasné, ale stále jsem radši nechtěl věřit tomu, co nás s plnými bāgly asi čeká... Na lávce do Tróji je navíc chytrě umístěná má oblíbená cedule "Cyklisto, veď kolo". Je to sice úplná blbost, ale co se dá dělat? Většina z nás si z toho pokračující jízdu nedělala nic, jen Plašan se tomuto příkazu podvolil. A aby v tom nebyl sám, tak i já.

U přívozu v Sedlci potkal Dig nějakého svého známého, nějakého Chárona. Nevím, jestli se tak skutečně jmenuje, jestli to je jenom přezdívka nebo jestli tak pouze označuje obor své činnosti - přivozník. Od toho známějšího mýtického ho odlišuje jen pivo v ruce a fakt, že vozí lidi mezi Sedlcem a Trójou. S podobně mýtickým podsvětím asi nemá společného nic.

V Klecanech jsme se zastavili v hospůdce na pivečko a nějakou lahůdku do pusy. Dál to ještě chvílku šlo. To už jsem ale věděl, že se Dig zbláznil! Teď a s tímhle? Tamtudy? Pokud jste četli zprávu ze Otevírání cest 2006, tak možná víte kudy...

Ano, skutečně po té stezce na okraji Vltavy, která je místy snad jen půl metru široká, zatímco naše kola jsou širší. Pod Režským ústavem to chvíli vypadalo jako v džungli. Všude zelené stromy a tráva, nějaké šlahouny a tak. O kus dál nás tráva vysoká po pás, po ramena a snad i po hlavu zase myšlenkově poslala někam do jihoamerické savany.

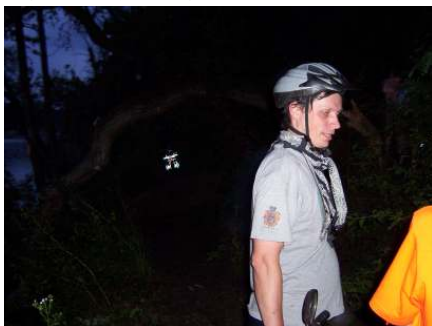
Potom ovšem přišlo to pravé. Dokud bylo světlo, tak to ještě šlo. Životodárných slunečních paprsků ovšem valem ubývalo. Bohužel rychleji, než přibývaly naše kilometry. Ono se také není čemu divit, když nám jednou stál v cestě padlý strom přes cestu, podruhé zase spadlá Tatranka. Ano, i takové věci se děly. Jel jsem poslední, když jsem uslyšel Jarčino téměř tragické zvolání "Tatranko!!" Naštěstí se jí ale nic vážného nestalo. Tatranka si "jen" lehla na vnější straně, a přikryla se kolem.

Vkt.

Netušila jsem, že mé „uafí, to nemám“ Jarku natolik zaujme, že odhodí kolo a půjde se na mě a místo mého odpočinku kouknout shora. Přijela i Hanka a její: „Nehýbej se...“, mě ujistilo, že jsem v dobrých rukou.... dobrých rukou nadšené fotografky.
Trn.

Měla ale obrovské štěstí, o kus dál nebo i blíž žádná podobná stráž není, tam jsou jenom dva tři metry vzduchu a potom už jen studená voda Vltavy. A pro trohu zpeštění padlý strom přímo přes cestu s vyšlapanou pěšinkou kolem jeho kořenů docela hodně vysoko ve stání. Ale to už jsme neješli ale po dvojicích strkali kola po té pěšince.

Za svitu reflektorů jsme se dostali konečně na asfalt. U dalšího přívozu. Bylo zrovna 22 hodin. Krátkým telefonátem jsem uklidnil rodiče a naopak zneklidnil Jarku svou vulgární prostomluvou. Při hodnocení předešlého úseku cesty a nápadu tento úsek použít jsem totiž použil jeden z vulgárních jmen ženského pohlavního orgánu, za což jsem byl plísněn. Na tomto místě se tedy omlouvám a slibuji, že se budu, kurva, příště krotit!

Další úsek cesty, do Kralup nad Vltavou, by ničím ani nebyl zajímavý, kdyby se nám do cesty nestavily nějaký potvory. Mušky či co. Nebylo vůbec příjemné, když na mně narážely desítky těch tvorů. Na nohy, ruce a hlavně obličej. Zkoušel jsem používat jednu ruku jako stěrač, ale i když to chvíli docela fungovalo, nemohl jsem tohoto báječného zlepšováku využívat pořád. Také jsem musel aspoň chvilinkama řídit.

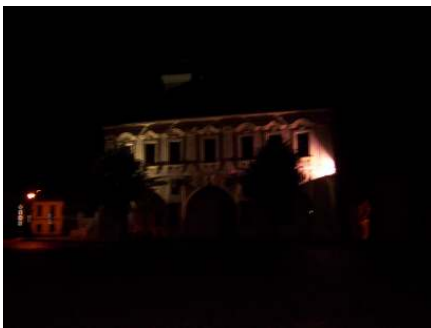
Kralupama jsme projeli naštěstí už bez much. Na jejich severozápadním okraji to vypadalo dost strašidelně, protože byla tma. Nesvítilo veřejné osvětlení. Nevím jestli to tu je normální, nebo zda město nezaplatilo ze energií Středočeské energetice, nebo tam byla zrovna nějaká karanténa a omezení nočního pohybu osob (viděl jsem jenom dva cikány u auta). Faktem ale je, že se mi to nelíbilo.

Lidská paměť a tedy i ta má je ovšem děravá jako cedník na špagety (začínám uvažovat italsky - další příprava na expedici) a tak si až do Velvar toho moc nepamatuji. Jenom tmu, nějaký kopec, auta, železniční přejezd. Určitě to byl ten, na kterém Jarka při mém úplně prvním výletu s HT spadla. Potom si také pamatuji nějakého cyklistu blázna/sebevraha, který nás bez jediného světélka a čehokoli reflexního předjížděl prostředkem silnice.

Velvary nás přivítaly ztichlým náměstím. Tatranka s Jarkou se šly podívat na toalety naší oblíbené hospůdky.
Vkt.

Vrchní se zamyslel a usoudil, že když jsme dvě, chce to více klíčů a uýbral svazek s dvěma. Boj se zámek jsme vzdaly záhy, neb hračku „dej kostičku do kostičky jsme v dětství měly, a šly si uýžádat klíč spráuný. Uf. Jen co jsme prolétly dveřmi a zamkly, začaly tyto čelit pokusům o vstup upraveným náušťevníků diskotéky obou pohlaví.
Trn.

Plašan spolu s Digem vymýšlel svou zítřejší únikovou trasu a já jsem sledoval místní neosvětlené cyklisty a vytuněné auto s modrým neonovým podsvícením.

Za Velvarama nám s Hankou ostatní nějak ujeli. Pořád jsme jeli a jeli a oni nikde. Až jsem se začínal bát toho, že jedou nějak špatně, protože my jedeme určitě dobře. Ve Straškově se mé obavy naštěstí ukázaly být liché, takže jsme už společně mohli čelit opileckým poznámkám místních a odpovědět jim na jejich zdvořilé "Auf wiedersehen" při našem odjezdu.

To se už zřetelně rýsoval po pravé straně takový divný tmavý stín, který mi svým tvarem nápadně připomínal Říp. Vzpomínám si, že jsem stejný stín viděl vlastně i dřív, ale to jsem si myslel, že to je kopec hnoje na poli. Víím, je to smutné, ale co jsem si mohl myslet jiného, když jsem zrovna nemyslel a navíc jsem občas cítil smrad? Vzpomněl jsem si přítom na jeden vtíp....

Najednou nám zase zmizeli. Jak je to tak rychle možné? Před chvílí jsem ještě viděl jako Jeníček v pohádce o Perníkové chaloupce spásné světlo něčeho koncového světla a najednou nic. Naštěstí jsem si ale všimnul preskakujících světelek na pravé straně. To musí být oni na nějaké polní cestě.

Ano, bylo tomu tak. Polní cesta vedoucí k našemu nocležišti, o kterém ještě nikdo nic nevěděl. Jarčina záda začala stávkovat a snad i díky tomu jsem nesjel z cesty. Tedy vlastně naopak. Tak znovu. Jarčina záda začala stávkovat a snad i díky tomu jsem sjel ze sinice na onu polní cestu. Dojeli a dostrkali jsme se na louku, nádherně romanticky otevřenou do krajiny. Doupata jsme nastavěli, neb jsme byli ujištěni, že pršet nebude. A v tom někdo zjistil, že nad námi rostou višně. Skoro všichni se na ně sesypali a jali se zkoušet kvalitu svého trávícího ústrojí. No a potom jsme si už lehli.

Vkt.

O spánku ušak nemůže být řeč, jelikož nám ještě slušnou chuflí atakovala bránice odborná debata Jarky a Viktora na téma anatomie a hledání doporučené polohy. Nakonec se i oni uvrhli do bezvědomí.

Trn.

Bylo teprve čtvrt na dvě v noci...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Hora Říp	46,5	1237	52,2	15,7	27-15

Ráno 24.6. sobota

Je ráno. Krásné slunečné ráno uprostřed nádherné přírody pod bájnou horou Říp zpřijemňuje nekonečná zpěvná symfonie ptáků vítajících další Boží den. V té krásné směsici zvuků a tónů by se možná našly asi všechny hudební nástroje. Dokonce i bicí. Ty zajišťuje Plašanovo decentní chrápání...

Do takového úchvatného rána se probouzím v 6 hodin 20 minut. Navíc ležím vedle hezké holky, tak co mi vlastně chybí? Pravda bylo by zvláštní, kdybych se vedle Jarky neprobudil, když jsme spolu v noci (ráno ☺) ulehali.

V 7:45 se probudil a vstal Plašan, chvíli po něm vstali Dig s Hankou. A i když se před chvílí Jarka, když šla na toaletu, smála, že spící dvojice Tatranka s Plašanem vypadá jako mrtvoly, teď od této představy neměla sama daleko. Tatranka v tom ale byla stále. To až ve čtvrt na devět byla Digem a višněmi násilím probuzena.

Po nezbytných ranních sociálních úkonech se začalo snídat. Protože jsme zase nespali s Jarkou pod borovicí (tentokrát pod višní) zase mi Jarka nevařila. Sice se mi nabízela, že mi uvaří čaj, ale já jsem se spokojil s buchtami a limonádou. Minule s Plašanem takováto studená snídaně docela šla, tak proč to neopakovat?

Dig se u sebe nějak hrabal s kolem, opravoval řazení, které si včera při příjezdu kdoví jak poškodil, generátor, který zlobil už delší čas a tak.

No a opustil nás Plašan. Snad se někdy dočkáme toho, že nebude mít tisíc zástojů kolem a pojedje s námi celou výpravu.

Skoro přesně v deset hodin jsme vyjeli. Dig v zápětí hned před Vražkovem zastavil a jal se opravovat svou HiFi aparaturu, já jsem zase díky nezvyklému klapání a zadrhávání došel k závěru, že se můj pravý pedál odebírá do věčných šrotišť. Mé obavy zesílily, když mi začal navíc pískat a kvílet. Ten pedál, děvčata, ten pedál.

Cesta přes Břízu a Radešín nebyla téměř ničím zajímavá. Pro přesnost bych snad mohl uvést pouze skutečnost, že Hanku kouslo při focení hovado.

Původně jsme se měli jet koupat, abychom nemuseli jet v tom nejhorším vedru, ale po telefonátu s Janou v Poštovicích to vypadalo jinak. Dig byl dost našťvaný že musíme jet za Janou přímo až do Slaného.

Chtěli jsme se jít alespoň na chvilku zchladit Šlapanického rybníka. Sjeli jsme tedy ze silnice a už jsme u něj parkovali. Počáteční nadšení bylo ovšem poněkud ztlumeno podezřelým klidem, rozhodně nezvyklým pro okolí rybníka v takovémhle vedru. Viděli jsme jen několik osamocенých rybářů. Všimnul jsem si nějaké podezřelé cedule na staré vrbě. Šel jsem se tedy podívat a vida ho. Bylo to sice napsané česky, ale přesto jsem celému vzkazu zcela nerozuměl. Psali tam něco o tom, že zrovna dneska, v sobotu 24. 6. 2006 se tady konají dětské rybářské závody. Tedy akce do jisté míry vylučující možnost koupání. A protože jsem byl o něco málo moudřejší, rozhlédl jsem se kolem sebe. A skutečně jsem v několika rybářích poznal děti. No co se dalo dělat? Museli jsme jít jinam. Na oběd.

Najeli jsme tedy na hlavní silnici na Slaný a šlapali do Zlonic. Jelo se rychle, takže jsme do cíle dorazili skoro hned. Nejdřív jsme se zastavili u nějaké hospůdky se zahrádkou. Jenže nevařili tak jsme jeli dál. Naštěstí ale jen kousek k jedné cukrárně. Ano správně, čtete správně. K cukrárně. K cukrárně od které se ale ozývaly zvuky příliš bujarého veselí, kterého se člověk nedopracuje ani konzumací rumových pralinek spolu s koňakovými špičkami. Součástí podniku byla hospoda umístěná v horním patře. Kola jsme svázali, zapnuli alarmy a hurá nahoru. Jídlo jsme si objednali hned, obsluha byla totiž docela rychlá, pivo měli také dobré. No a do této téměř idylky navíc zavolala Jana, jestli se nám nechce na oběd, že má hlad. Slovo dalo slovo a vyšlo z toho, že za námi přijede. Sláva. S Digem musela být nějak ve spojení. Buď telepatickém nebo GSM spojení. Každopádně mně překvapilo, když mně poprosil jestli bych se nešel podívat na kola (většinou sedím tak blbě, že mám nejsnazší přístup kvýchodu) a že by tam Jana už měla být. Myslel jsem si, že jen hádá a viceméně kecá. Jaké však bylo moje překvapení, když naše milá kamarádka zrovna parkovala svého ocelového oře u těch našich.

Po počátečním překvapení jsme tedy šli nahoru. I Jana si objednala jídlo, já s Jarkou ještě palačinky s ovocem a zmrzlinou bez zmrzliny.

Jarka pro chuť, já pro doplnění žaludku. Nutno ovšem dodat, že to bylo dobré. Šlehačka chutnala i mým kraťasům, na které se mi podařilo jedno sousto přesunout. Jen tam nemusela být ta červená hmota, mně neznámého původu; asi sirup či co, která mi mé, do té doby krásné, kalhoty viditelně označovala.

I když se nám tam líbilo, museli jsme pokračovat dál. Po zaplacení a popovídání s velice slušným a hlavně rychlým obsluhujícím mladíkem menšinového původu jsme šli ke kolům. Trpělivě na nás čekala, ani nepípla. Hanka si ještě šla koupit zmrzlinu a mohli jsme vyrazit. K Digovi se ještě přitočil další menšinový obyvatel Zlonic, podle objemu svého břicha evidentně milovník piva, který se živě zajímal o výbavu Digova kola.

Po rychlé přednášce jsme sjeli krátký kopec, abychom vzápětí museli vyjet jiný nahoru. No, moc to nešlo, to je pravda. Nahoře jsem si všimnul, že to tady už nějak znám. Vždyť jsme tudy projížděli minule! No vidíte. A já potom apeluji na Vaši svědomitost při čtení zpráv, když si ani nepamatuji zprávy, které jsem sám psal...

Moc jsme ale nevzpomínali na naše minulé zážitky a pokračovali dál, rovně, na Slaný. Ono to tedy zase tak rovně nebylo. Hned za Zlonicemi to bylo sice chvíli příjemně z kopce, následoval ale kopec bohužel ve směru nahoru. Do Bakova zase z kopce a dokonce i rychle. Jak ale jistě tušíte, tak příjemný sjezd byl zas monotónně a už docela otravně změněn na pomalé šlapání nahoru. A hurá do kopce na Slaný.

Tam jsme se dodrzkotali a sjeli (ano správně, zase jednou dolů) do města. Hanka z mého mobilního kamaráda zavolala Standovi, který by se k nám měl na chvíli připojit. Poradil kam a jak zahrnout abychom se našli. To se nám po chvíli bloudění nakonec podařilo.

Jana „udělala“ bankomat a vzápětí šla vyzkoušet kvality toalet jednoho místního občerstvovacího zařízení. Asi se jí tam líbilo, protože byla

vevnitř nějak podezřele dlouho. Tak dlouho, že to už ostatní, čekající na ní a její doprovod, tedy na mně, nevydrželi a jeli za námi. Samozřejmě akorát vyšla s výrazem šťastné blechy.

Přidali jsme se tedy k ostatním a popojeli kousek na historické náměstí. Hmmm, hezké. Jako výprava pacientů psychiatrické léčebny jsme udělali kolem něj kroužek, osprchovali se

a jeli zpět. Standa nás zkušeně vedl pryč. Tak zkušeně, že to až vypadalo, že tady už někdy byl ☺

Vkt.

No, podle mých informací se tu narodil a dost dlouho žil...

Dig.

Najednou jsme se objevili na křižovatce, na které nevěděl Standa kudy. Tedy spíše nevěděl, který směr je pro nás lepší. Nakonec vybral ten doprava. Cestou ještě chtěl zkontrolovat svou ratolest, která si v přílehlém parčíku měla hrát.

Já jsem jel s J&J vepředu a nějak jsme zbytku ujeli. Zastavili jsme se až pod nějakým dálničním mostem. Byl tam stín a chládek. To byla doba, než se objevil zbytek. A navíc nějaký divný. Hanka nejela na svém kole, ale na kole Standy, zatímco Standa se potil na kole jejím. Hned si to ale vrátili zpátky a jeli jsme dál. Standa se s námi rozloučil a navedl nás na trasu. Prý nám v cestě stojí nějaký velký kopec. Asi ho nechtěl jet s námi, proto se již tak brzy rozloučil. Srab jeden!

Kopec se ovšem nějak ne a ne objevit. Pravda. Něco malého nám při cestě do Smečna pod kola připletlo, ale to ani nestálo za řeč. To spíš hovoříme o tom, že jsme jeli po hlavní silnici s trochu zvýšeným provozem.

No a vjeli jsme do nějakého Smečna. V té chvíli pro mě ještě neznámého. No a protože bylo teplo vedrovitého charakteru, tak jsme se zastavili u jedné místní občerstvovací stanice. Obsloužil se každý sám. Holky se třeba vzhledly v takové divné zelené vodnaté hmotě, prý limonádě. Tedy kromě Jany, která společně s Digem a se mnou dala přednost rezavé alkoholové jistotě. Chvilě oddechu ale musely nutně někdy skončit. Moc se nám ale do sedel nechtělo, protože to pořád někde vážlo. Ale nakonec se to povedlo. Nasedli jsme, zabrali do pedálů a zase se pohnuli dál. Když jsme se blížili k okraji městečka, tak jsem si uvědomil, že mi to neznámé městečko, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl zase tak neznámé nepřipadá. Už jsem tudy projížděl. A dokonce jsem si i vzpomněl kdy, což tady ale nehodlám prozradit. Snad jen to, že to byla moje soukromá akce ☺

Byli jsme opět na hlavní. Bylo to trochu znát, provoz byl sice větší, naštěstí ale ne o moc, takže se jelo docela dobře. Štvali mě jenom motorkáři, mastňáci. Oni, lenoší líní se jenom vezou. To se jim to potom jede, když mají pod sebou několik desítek koní. My máme taky dvě kola, ale k pohybu využíváme jenom jednu lidskou sílu.

Vkt.

Někdy volskou... ☺

Dig.

Na první odbočce jsme zahnuli doprava a po krátké poradě s mapou se vydali dál. Jeli jsme jeli, když jsme se najednou objevili před branou do něčeho. Ani nevím, jak bych to mohl nazvat. Byly tam nízké baráčky s novými plastovými okny a nikde nikdo. A někde tady by měla vést červená turistická značka. Protože byla brána otevřená, tak jela navigátorka Hanka na průzkum, já jsem se vydal za ní. Na druhé straně osady byl les. A v něm krásně příjemný chládek. Jezdili jsme křížem krážem a hledali červenou značku. Hanka jela doprava, já doleva, značku jsme ale nenašli. Někde tam ale být musela, takže jsme dojeli pro ostatní. Na rozcestí jsme zahnuli doprava, tam, kam jela před chvílí Hanka. Cesta se pořád kroutila doleva. Proto by pro mně asi nemělo být překvapení, že jsme dojeli k tomu samému stromu ležícímu přes cestu, který mně zastavil na mém průzkumu, jenž jsem prováděl zahnutím doleva. Cesta byla prostě do kruhu. To byla zrada. Řešením byl buď nepřijatelný návrat nebo dobrodružnější pokus průjezdu neznámou lesní cestou necestou. Zvolila se samozřejmě druhá možnost. Lesní polňačka nás nakonec vyhodila na silnici, po které jsme hladně a bez problémů mohli přijet už dávno. Byli jsme u nějaké Nové Studnice. Kousek za ní jsme zahnuli doleva. Tam někde by měl být nějaký Lodenický rybník, kde jsme se hodlali osvěžit. Přidali jsme na rychlosti, předjeli nějaké cyklisty a po dlouhé době se vrhli z kopcéeéé....

Škoda jen, že na konci krásné rovinky pod kopcem se Dig rozhodl uhnout na polní cestu hledaje přístup k vodě. Stejně jsme nic nenašli. Zajeli jsme kvůli tomu i dál do pole, ale nic. Všude rákos, vysoká tráva a špinavá voda. Vrátili jsme se tedy na silnici a vhodnou pláž hledali tam. Ukázalo se, že žádná normální tady není. Jediné místo, ze kterého se dá vlezet do vody je hráze, po níž vede silnice po které jsme právě jeli. To nám potvrdil i nějaký kluk, kterého se holky zeptaly. Špatný přístup k vodě, navíc podle mě docela špinavé, mně docela odradil od úmyslu se zchladit a umýt. V tomto rozhodnutí jsem nebyl sám, Jarka a Tatranka se taky radši oddaly koupeli ve vlastním potu. Takže jenom Dig, Hanka a Jana. Vkt.

Přemýšlel jsi někdy o tom, že ženy i dívky a to od útlého mládí mají jednu za čas takové divné stavy, během kterých se nekoupou? Dig.

Dig to vyzkoušel jako první, holky tam vlezly hned po něm. A já jsem prošvihnul jak se převlíkaly do plavek ☺.

My suchozemci jsme se rozvalili na druhé straně hráze na trávě. Mokromilům se voda asi nějak moc nelíbila, protože se jenom krátce osvěžili, udělali pár temp a zase vylezli. A hned zase že pospicháme, že musíme jet dál. To je taky otrava.

Výjezd se ovšem trochu pozdržel. Příčinou byla Tatranka. Lépe řečeno její zadní kolo, které bylo zase záhadně prázdné. Jel jsem to říct ostatním, kteří už odjeli a vrátil se k Tatrance na hráze. Společnými silami jsme kolo nafoukli a mohli tak jet dál.

Naší další metou bylo Nové Strašecí. Asi po dvou kilometrech jsme se napojili na hlavní silnici vedoucí právě tam. S Hankou jsme si zase na chvostu naší skupiny vychutnávali cestu, i když nebyla zrovna moc příjemná. Nevychutnávání hodná byla nejen proto, že byl zase trochu větší provoz, a že jsme chvíli jeli do kopce, ale hlavně proto, že bylo vedro a my jsme zrovna jeli na slunci. Zastavili jsme u nějaké chatové osady. Já jsem dorazil o malinko později, protože jsem chvílku čekal na Hanku. Tatranka zrovna dopumpovávala kolo. Zase.

Další cesta byla docela příjemná. Sice pořád na slunci, ale jak asi tušíte, byla z kopce. Kdybych si dal od Jany větší odstup, tak bych nemusel brzdit a vychutnal bych si to ještě lépe.

Ale každá krása jednou končí. Krásný sjezd byl vzápětí vystřídán jak jinak než stoupáním. Často si na takových místech říkám, proč tu nepostavili most? Celí zpocení a určení jsme za neustávajícího hekání vjeli do nějaké vesnice. Nijak jsme se v ní nezastavovali a pokračovali dál. Tak proč o ní tedy píšu? Protože teprve na jejím kopci jsem si uvědomil, že jsme tedy minule jeli. Jenom opačným směrem. To byla Ruda. Hned jsem toto zjištění tlumočil Hance. Protože jsme se ale nezastavovali, hned za cedulí Ruda jsme oproti minule docela prudce klesali. Nějaký idiot v autě nás přitom předjížděl, což nebylo zrovna příjemné. Jeli jsme po silnici na Rakovník. Po té samé, po které jsme minule jeli opačným směrem z Lužné u Rakovníka právě do Rudy. Pamatoval jsem si, že kromě jednoho docela příjemného klesání to bylo skoro pořád do kopce. To by ale znamenalo... Ano, to by znamenalo, že teď nás kromě jednoho docela nepříjemného stoupání čeká skoro pořád klesání.

Nějaké to klesání jsme již měli za sebou. Ještě jeden hezký kopeček směrem dolů, zatáčka a teď to docela nepříjemné stoupání. Minule to bylo tedy hezčí. Kopec měl skutečně docela nezáviděníhodné stoupání. Dokonce byl snad ani neměl psát to změkčovadlo „docela“. Zvlášť v tom vedru jsme toho měli docela dost. Ještě že se holky zastavily na „čuráci“. Já jsem se sice vyprázdnit nepotřeboval, za to jsem se potřeboval něčím dočepovat. Studené pivo by sice bylo tisíckrát lepší, ale alespoň něco.

Kopec jsme zdárně zvládli a následoval zase jeden ze sjezdů. V rychlosti jsme projeli okolo křižovatky na Lužnou II., na které jsme se minule rozloučili s Plašanem a frčeli dál.

Nepříjemné stoupání se střídalo s mnohem přívětivějším klesáním a takhle jsme dojeli kousek před Rakovník k benzínové pumpě. Ne, benzin jsme skutečně nebrali. Zato jsme si nakoupili různé pochutiny. Pítí, jídlo, já jsem se šel trochu osvěžit na toaletu. Tatranka měla zase prázdné kolo, tak jsme se v touze po ušetření energie pokusili napumpnout strojní pumpou. Bohužel jsme ale energii neušetřili, protože nebyl kompatibilní ventilik.

No tak dál. Do Rakovníka.

Už si vůbec nepamatuji, kudy jsme do města vlastně vjeli. Nejspíš po nějaké silnici. Víím jen, že jsme jeli po hlavní a vyhnuli se tak náměstí a že nějaký Pražák-idiot nás předjel před křižovatkou přejetím plné čáry do protisměru, aby se vzápětí zařadil a zastavil stejně jako my v odbočovacím pruhu.

No a zase kopec nahoru. Nebyl moc prudký, ale zato byl dlouhý. A v obci, takže jsme byli navíc sešněrování omezením rychlosti na 50 km/h. Ach jo. ☺ S Hankou jsme jeli poslední hluboko pod touto hranicí. Zajímavé bylo, že zrovna za starou a vybledlou cedulí „Uber plyn“ Hanka přidala.

Na konci města (ne však na konci stoupání) byla prodejna Mercedes-Benz (pro případné zájemce mám ale informaci, že tam měli asi jen užitková a nákladní vozidla této slavné lehce ukradnutelné německé značky), o kus dál byl zase na zdánlivě nepochopitelném místě malý kruhový objezd. To aby do sebe páni podnikatelé nevráželi na normální křižovatce...

No a za objezdem bylo odpočívadlo tak akorát pro nás. Naštěstí to už byl konec stoupání, takže jsme si skutečně mohli odpočinout a nabrat tak síly do dalšího šlapání. Tentokrát snad už zase chvíli po rovině.

Cestou nás předjel dneska asi už počtvrté jeden blázen v zelenožlutém autě, které se tvářilo jako že je vytuněné. Chudák, asi se tak nudí, že jezdí pořád sem a tam. Po odbočení doprava jsme za chvíli dojeli do Lubné a tam nás čekalo nepříjemné překvapení. Kopec nahoru. Fuj. Zase.

Šlapání jsme si alespoň mohli naštěstí zpestřit konstruktivní kritikou domů v moderním stylu podnikatelského baroka. Páni podnikatelé si v ničení krásné české krajiny v ničím nezadají s komunisty. Ti to kdysi dělali schválně (aby oblundná síla zemědělských družstev zastínila do té doby dominantní kostelní věže), dnes se tak děje z blbosti. Ach jo.

Na konci Senece byla Tatranka zase prázdná. Tedy ne její žaludek, do toho nevidím, ale opět její zadní kolo. Směle jsem se ujal napumpování a také jsem za to sklídlil náležitou odměnu. Dostal jsem hroznový cukr.

Kdybch věděl, co mě čeká, vzal bych si ještě jeden. Nejdřív to vypadalo nadějně. Jelo se z kopce. Jenže ten příjemný kousek byl vzápětí vystřídán jak jinak než kopcem ve směru nahoru. Po krátkém odpočinku v podobě krátké rovinky následoval kopec ještě prudší a navíc v serpentíně. Normálně by to bylo v pohodě, ale v tom vedru...

Na vrcholu kopce, na konci lesa mně čekalo příjemné překvapení. Děvčata, která jela vpředu a během pumpování kola nám ujela, na nás čekala v pangejtu. Ležely si tak v trávě a byly rády že jsme už tady a můžeme je zase chránit ☺.

Taky jsem si chtěl odpočinout, ale nedostal jsem k tomu příležitost. Přijel Dig s Tatrankou a pokračovali dál, takže jsem zase nasedl na kolo, které jsem tak komplikovaně zaparkoval v trávě a jel za nimi.

Projeli jsme nějakou vesnicí, kde hrála hlasitá hudba a šlapali dál. Za další se zajímavým jménem „Malinová“ nás čekalo malé zhoupnutí. Při jízdě z kopečka se ale Tatranka zase začala opožďovat. Bylo mi jasné, že to je zase to kolo. Ostatní už byli vpředu, tak jsem zastavil já. Ano, nemýlil jsem se. Zase prázdné zadní kolo. Obvyklá, téměř nacvičená procedura nás problému zase na čas zbavila. I přesto, že už pumpovat pumpičkou umím (není nad vysokou školu ☺), to nebylo hned. Za tu chvíli se nám ostatní vytratili neznámo kam. Což jsme zjistili hned jak jsme vyjeli.

Nikde nikdo. A to se už stmívalo. Nevěděl jsem kam se to vlastně jede. Musel tedy nastoupit můj vrozený orientační smysl ☺. Obec Krakov se

mi nezdála. Zvlášť systém jejich silnic byl pro mě matoucí. Nebyl jsem si jistý, jestli jedeme rovně správně. Ostatní jsme nikde neviděli, tak jsem byl trochu nervózní. Koukal jsem se na protější kopec a doufal, že tam neuvidím známé téměř mimozemské blikání a svícení našich kol. Naštěstí jsem nic neviděl, což ovšem ale nic neznamenalo. Jeli jsme s Tatrancou dál. Najednou se před námi objevilo klesání na jehož konci jsme viděli nebo v tom šeru možná spíše tušili nějaký hrad. Naše nejistota se mírně zmírnila. Jeli jsme tedy dolů. Jedu si jedu, občas zkontroluji Tatrancu, jestli taky jede, když se mi ozve mobil. Asi Hanka se zvědavou otázkou kde jsme a kde to vážně. Zastavil jsem, vylovil z brašny mobilní Bellův aparát a rozhodl se, že budu překvapený. Rodiče. Sondaovali co je, kde jsem a tak. Při takové oddechové jízdě z kopce mě nemůže udělat skoro nic větší radost než takový zbytečný telefonát. Nechci si nikoho dobírat, svoje rodiče tím méně, ale maminka poznámka, že už bude končit aby mně nerušila, protože asi jedu jenom s jednou rukou na řídičkách mně utvrdila v tom, že na kole asi už dlouho nejela.

Dojeli jsme do nějaké vesnice. Kam teď? Nechota brzdit a snížit krásnou rychlost získanou tak příjemně bez mého přičinění pouhou setrvačností mně i přes počáteční nejistotu dovedla k hradu, kde už čekali ostatní. Hurá!!! Trefili jsme. To mi spadl kámen ze srdce. A navíc jsem si sedl na lavičku mezi Hanku a Jarku a dokonce jsem je měl obejmout. Co mi chybělo?

Za chvíli přišla hlídka, že se na hrad může, jen musíme potichu, protože tam právě probíhá nějaké divadelní představení. Takže radši vypnout paluby, aby se náhodou kolo nerozeřvalo a můžeme jít. Prošli jsme pod mostem za kulisami k zadní straně hradu, kde byl příjemný rovný plácek - místo našeho dnešního noclehu. Popisovat to, co se dělo dál už je zbytečné, takže rovnou dobrou noc.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Hrad	56,5	1320	82,6	15,4	36-13

Krakovec

Ráno, 25. 6. neděle

Probouzím se a vstávám přesně v šest hodin. Pomalu a hlavně potichu jsem se vysoukal ze spacáku, abych nedej bože neprobudil Jarku. Naštěstí asi získávám v tomto mistrovských kvalit, takže to proběhlo bez potíží.

Vkt.

Nebo je to tím, že se Jarka díky nižší účasti na výpravách stává méně trénovanou a tvrději a déle spí?

Dig.

No, možná že ano, ale zase tak malou účast nemá. Vždyť chyběla jen na dvou výpravách, ne? Já na jedné...

No nic. Jdeme dál.

Začal jsem se rozpohybovat. Ani jsem si nevzal boty, protože na zemi byl krásný trávník s jetelem. Takže vlastně byl na zemi jetelovník. Šel

jsem se podívat po okolí. Po chvíli se probudil Dig (co tak brzo?) a poprosil mě, abych se podíval v kolik se otevírá hrad. Neměl jsem proti tomu nic, alespoň budu mít důvod pro krátkou procházku. Šel jsem z pravé strany zříceniny, vyškrábal se na val před most a... A na dřevěném mostě spali nějaký dva lidi. Cyklisti. Bylo mi blbý okolo nich chodit když spali, ale na druhou stranu jsem chtěl získat informaci. A navíc mi přišlo dost blbý si ustlat na mostě. Co nejopatrněji jsem se plazil okolo nich. Snad by to i vyšlo kdyby mně nezradilo dřevo. A zrovna mně! Dřevěné fošny pod mými něžnými krůčky stejně zavržaly a spáči byli hned vzhůru. Divně se protahovali, zvláště ženská a koukali se po mně, kdo je to ruší. Moje „pardon“ asi ani nevyšlo z mých rtů. Nejhorší ale bylo, že jsem musel až na konec mostu, zjistit otevírací dobu a zase stejnou cestou zpátky. No, zvládnul jsem to. Byli ještě rozespalí, takže jsem ani přes hubu nedostal ☺.

Na našem nocležišti se toho mezitím moc nezměnilo. Všichni ještě leželi a zřejmě spali. Tedy kromě Diga.

A to bylo už plné světlo. Teď, s odstupem času, si už skutečně nepamatuji, jak kdy kdo vstával. Jen si pamatuji, že Jarka se probudila někdy krátce před osmou a po pohledu na hodinky se rozhodla, že jí mám nechat spát ještě do 8:20. Život se ale už probouzel a ani Jarka nevydržela tak dlouho spát. Začala se připravovat snídaně.

Po snídani jsem si sbalil věci a vzpomněl si, že by to chtělo vyměnit konečně duši Tatramančina kola, které nás včera tak potrápilo. Tímto důležitým úkolem jsem byl pověřen já, což jsem původně nečekal. No tak si teda ruce zaprasím já, no. Párkrát jsem to ale už dělal, tak to snad nebude problém. A dokonce k tomu můžu využít své krásné nové montpáky, které mi udělal a dal Dig. Moje nadšení z nich ovšem opadlo sprvním pokusem o

zajištění páky o drát. Nešlo to protože byl malý zářez. To je ale jenom malý zádrhel, půjčil jsem si Digovy.

No nic. Duše se po drobných zádrhlech nakonec vyměnila. Ty drobné zádrhly zapříčinily to, že si přeci jen i Dig musel ruce zašpinit. Po skončení akce jsme si je mohli naštěstí očistit nějakými napuštěnými hadříky, kterými nás obšťastnila Hanka. No a potom už jen namazat protisluncovými krémy a hurá na hrad.

S koly jsme popojeli pod most, kde jsme je zaparkovali. Přešli jsme po mostě, kde už po ranních spácích nebylo vidu ani slechu a šli na prohlídku zříceniny hradu Krakovec.

Byla docela hezká. Hrad má bohatou historii a tak by jeho zdi mohly vyprávět. Škoda jen, že byla prohlídka hradu poznamenána jistou akutní potřebou několika spolucyklistek...

Hrad jsme tedy opustili s vidinou nějakého útulného lesního zákoutí. Pro cestu z hradu byla zvolena ne příliš vhodná stezka. Byla užší než naše

kola a závěr byl navíc korunován schodištěm. A do toho ještě proti nám nějaký školní zájezd.

No, kola jsme snesli dolů abychom tak mohli jet za vysněným lesem.

Do cesty se nám postavil brod. Ne velký, ne hluboký ale s vodou. To byla zrada. A navíc se na mně zezadu tlačil nějaký elastický cyklistický nadšenec. No, neměl bych být zde vulgární. Jinak bych na jeho adresu směřoval něco moc ošklivého. Omezím se tedy jen na to, že to bylo ošklivé kačátko ☺.

Cyklista ve svém tupém nadšení a bezmyšlenkovitém stádnismu jenom následoval nás, protože si myslel, že náš cíl je turistická stezka. Což nebyla. Hledalo se „to“ vhodné zákoutí. Já jsem na to v tu chvíli také najednou nějak zapomněl, takže jsem se divil, proč se zastavuje... Aha, proto. Po vykonání potřebné potřeby se kolektiv zase sešel a mohli jsme konečně vyjet. Tentokrát už skutečně. Elastáci mezi tím zase profrčeli kolem, tentokrát v opačném směru a cosi neslušného pokřikovali na svého vůdce.

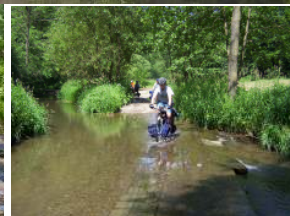
Kousek cesty jsme se vrátili abychom se napojili na červenou turistickou stezku a potom začalo to, kvůli čemu nás sem Dig tahal. Cesta se příjemně klikatila lesem a loukami. Spolu s cestou se ovšem lesem a občas i loukami klikatila i potok. No a tak se samozřejmě muselo nutně stát, že se ony dvě dopravní cesty někde střetnou a dokonce i zkrží. Neobvyklé na tomto romantickém úseku je ovšem to, že těchto „zkrží“ (no dobře - brodů) je nějak moc. Odhadem tak 20. Ale nenapadlo mě to počítat. Nedivil bych, kdyby se tato lokalita vyznačovala nejvyšší hustotou brodů. Vokrese, v kraji, v republice, v Evropě, na světě, ve Sluneční soustavě a možná i v galaxii (no - to už asi ne ☺).

Vzhledem k počtu brodů skutečně nemůžu popisovat všechny samostatně. Stejně by vás to časem unavilo. Některé se daly projet lehce, protože byl krátké, mělké a s relativně rovným dnem, některé naopak na svém hlubokém dně nastražily nástrahy v podobě velkých šutrů nebo různých kolejí, které zapříčinily snížení rychlosti pod kritickou hladinu a následně šlápnutí do vody.

Ale z mokrých bot jsme si poměrně rychle nic nedělali. Mokrě ponožky jsme měli všichni. Kolikrát jsem si říkal, že mi snad už uschnou. Jen do příštího brodu. Vzájemně jsem se okukovali, kde se dá ten který brod projet s nejmenší škodou, ale dna báglů, zejména těch předních jsme měli stejně mokrá.

Na jednom místě jsem přejížděl nějaké větve. Na jednu z nich jsem ale najel nějak blbě, že se ohnula a vzápětí vymrštila akorát přesně zepředu na prsty mé pravé nohy. Nevím, jak se jí to podařilo, ale rána to byla slušná a já jsem bolestí chvíli skoro nemohl jet. Musel jsem to ale rozjezdit. Alespoň jsem se těšil na nejbližší brod, kde si nohu ve vodě zchladím. Jako na potvoru se incident odehrál na začátku louky, takže jsem musel za svého úpění celou louku prejet. Brod hurá. A velkéj. A dlouhej. Sice jsem ho podle instrukcí projel po pravé straně, ale na druhém břehu jsem z kola sesedl a šel si nohu zchladit. Ani mi nevadilo, že mi takhle ponožky skutečně vůbec neuschnou...

Ale všechno krásné musí někdy skončit. Najednou se před námi vyloupily dvě chaty se zvědavými důchodci a vzápětí hned silnice. Ale ukázalo se, že není všem dnům konec. Jedno příjemné skončilo, ale něco jiného se zase blíží. V dálce za stromy se rýsovalo něco velkého a lesklého, co vypadalo jako voda. A kde je voda a koupání, tam je taky pivo!

Přijeli jsme tedy blíž a potvrdili svá tušení. Já, úplně katastrofálně neznalý regionální místopravy, jsem byl navíc překvapen, že ta voda, o které jsem se domníval že je jenom rybník, je ve skutečnosti řeka. A dokonce oblíbená Berounka. Převlékli jsme se tedy do plavek (já jsem mimochodem zase nic neviděl ☺) a šli se okolo nějakých „pistolníků“ s divokými mustangy osvěžit.

Do vody jsem vlezl v sandálech, což nebyl zase tak dobrý nápad. Ony se mi potvory při několika mých chabých pokusech o plavecká tempa rozdělávaly. Ale důležitější je asi přeci jen fakt, že jsem se JÁ snažil plavat. Moc to nešlo. Pro krátkém osvěžení vnějšku těla jsme z vody vylezli a po osušení jsme šli osvěžit tělo i zevnitř ☺.

I toto vnější osvěžení bylo krátké. Ačkoli jsem tiskový mluvčí, tak jsem stále neinformován o budoucím dění. Takže ani teď jsem nevěděl, kam se to zase jede. Zřejmě do nějaké hospody na oběd. Z Digových poznámek jsem ovšem získal dojem, že to je ještě docela daleko a snad i do kopce. Proto jsem byl překvapený, když jsme asi po dvou stech metrech zahnuli k nějakým budovám se spoustou lidí a zaparkovali.

To bylo to místo, kde si dáme do nosu, kde si dáme oběd. Je to nějaké známá vodácká lokalita, ale já jeho název neznám. Lidi ale asi jo, protože jich tam bylo požehnaně. Systém jak se člověk dostane k jídlu tam mají nezvyklý. Objedná si ho, zaplatí, dostane číslo a za čas ho vyvolají. Hned jsme si tedy šli objednat jídlo kokénku. Výběr moc neměli, takže jediné

rozumné jídlo byl smažený květák s bramborem. Trochu v tom byl zmatek, Hanka totiž chtěla jídla dvě, ale nějak si nakonec objednala a zaplatila jen jedno, na což jsme přišli až když jsme si šli pro hotový produkt. Hanka si totiž vzala to, které mělo moje číslo a já jsem tak zůstal s prázdným žaludkem.

Problém jsme ale rychle objevili, identifikovali, vzápětí jsme navrhli a operativně schválili vhodné řešení.

Tím bylo objednání další porce pro mě za Hančiny peníze. Jenom jsem si ještě musel počkat. Ale přeci víte, že já zase tak na jídlo nejsem, takže mi to ani nevadilo. I já jsem se ale nakonec dočkal, i když to tak chvíli nevypadalo. Z reproduktoru se totiž stále vyhlašovala objednaná jídla s čísly buď nižšími nebo i vyššími než bylo to moje.

No, dojedli jsme, doplnili zásoby tekutin a šli se ještě osvěžit do vody. Tentokrát k jezu, který před sebou vytvořil plochu rybníkovitého zjevu. V tomto případě jsem do vody šel bez treků a hned to bylo lepší.

ani tady jsme nebyli moc dlouho, přeci jenom nás čekala cesta do Prahy.

Osušili jsme se, před zraky čumilů se převlékli do suchého ☺ a vyrazili vstříc novým cyklistickým zážitkům. Čekal nás totiž Kopec. S tím velkým K. Nejdřív to tak nevypadalo, ale jen co jsme přejeli most a vjeli jsme na cestu mimo silnici, tak to začalo. Nebylo to sice zase tak hrozné, ale vzhledem k tomu, že jsme byli po obědě a navíc to byl první kopec toho dne, nebylo to úplně příjemné.

Během stoupaní se na Jarčině kole nějak rozbilo řazení přesmykače, takže jí ho Dig obalil lepicí páskou a zakázal používat.

Cestu do Prahy musela Jarka dojet jenom na druhém, prostředním, převodníku. Protože jsem sní cítil, rozhodl jsem se, že stejně jako ona nebudu řídit na jiný převodník. Abych viděl jaké to je a aby v tom nebyla sama.

Před nějakou vesnicí, Hradiště se jmenuje, nás čekal nepříjemný stoupák, naštěstí byl ale krátký. Takový je prý do San Marina, jenom o trochu delší. Asi 16 km ☺

Na návsi jsme se osprchovali našimi improvizovanými sprchovátkami abychom se neuvařili a mohli jet dál.

Na cestě do další vesničky jsem poprvé porušil své předsevzetí. Úplně jsem zapomněl na své rozhodnutí, že až do Prahy nebudu používat přesmykač a v dlouhém mírném klesání jsem v opojení z rychlosti zařadil trojku. Teprve až po čase, za vesnicí, jsem si vzpomněl a kajicně zařadil zpět dvojku. Svoje rozhodnutí jsem už po celý zbytek cesty nezvrátil a na dvojku do Prahy skutečně dojel. Za tou další vesnicí nás čekal příjemný sjezd. Kdybychom tak věděli, že je na delší dobu poslední...

Dojeli jsme na křižovatku a zastavili. Co to? Aha, neví se jistě kudy kam. Jestli doprava nahoru nebo doleva dolů. Tak jsem se během dohadování alespoň najedl ☺

Jak si myslíte, že to dopadlo? Rozhodlo se, že pojedeme doleva. Dolů. Radost z klesání nám ovšem moc dlouho nevydržela. Za mýstkem přes nějaký potok nás čekalo stoupání. A pořád a pořád. Vůbec to nechtělo skončit. Už už jsme si mysleli, že je už konec, ale za zatáčkou nás čekalo nepříjemné překvapení v podobě dalších metrů převýšení. Ach jo.

Dojeli jsme na nějakou křižovatku, kde jsme se potkali s dvěma cyklistkami, které se živě zajímaly o naši výbavu. Samozřejmě, že největší pozornost vzbuzoval Digův tank maskovaný za kolo.

Po chvíli jsme plni obav jeli dál. Ano, zase do kopce. Naštěstí to ale už skutečně nebylo moc daleko, takže jsme si mohli s úlevou krátce odpočinout na vrcholu kopce v zatáčce a ještě k tomu se krásně nabit novou energií z vedení 400 kV pod kterým jsme zastavili (pro úplnost - bylo to dálkové vedení mezi rozvodnami Hradec u Kadaně a Havlíčkův Brod - Mírovka ☺).

Další a docela dlouhý úsek byl po dlouhé době naštěstí z kopce. Byl to po tom úmorném stoupání balzám na tělo i na duši. Zajímavé ale je, že cesta do kopce trvá vždycky déle a je méně příjemná než cesta dolů. Podobně tak i tady. Z kopce jsme jeli skutečně až nezvykle dlouho, ale i to skončilo. Příjezdem do nějakých Broumů. A aby toho nebylo málo, hned nás čekal prudký kopec nahoru. To snad dělají schválně. Co jsme mohli dělat? Vyjet jsme to museli. A to se na mně navíc lepily samé mušky, takže jsem vypadal jako masový vrah ☺. Hned jsem se šel ukázat Jarce. Asi byla ráda že je už neděle a že se mnou už nemusí spát...

Kousek za vesnicí jsme si všimli, že na obzoru jsou nějak moc tmavé mraky, takže jsme se obávali deště. Sice by nás umyl, ale člověk se radši sprchuje tehdy když chce sám a ne když musí. Na křižovatce jsme zahnuli doleva na Kublov. Tam se konala nějaká místní sláva, všude byly stánky se samými nezdravými potravinami a nepotřebnými vietnamskými šmejdý.

Jana ovšem zatoužila po cukrové vatě. No, asi to nebyl jediný důvod, proč jsme zastavili, ale je to jediný, na který si vzpomínám. Nasát atmosféru venkovské pouti to asi ale nebylo. Všichni někam zmizeli. Jana si šla koupit tu vatu, Hanka se za chvíli objevila s marcipánovou pochoutkou od které jsme jí všichni museli vzápětí pomoci.

Někdo navrhl, tuším že já, že by nebylo špatné pivo. Jenže nikde v dohledu nebyl žádný stánek. Takže jsme museli za zlatavým mokem někam jít. A do toho ještě telefonující Jarka. Nevím, co se odehrálo, ale faktem je, že u hospody, kam jsme se mezitím operativně přesunuli, byla Jarka nějak nervózní a pořád chtěla jet. Dokonce navrhovala, že nám všem zaplatí z Berouna vlak do Prahy, jen aby byla brzy u svého milého.

No, pravda, já bych jejím prosebným pohledům asi podlehl, ale to už jsem já. Kam bychom se to potom ale dostali? Nějaký řád být musí. A asi také proto Dig Jarčinu lákavou nabídku odmítl. Tak nás alespoň uháněla... Tedy na cestu nás uháněla.

V té cestě nám ale stálo docela brutální stoupání. Tak brutální, že se jim do mapy ani nevešla číslovka převýšení, takže tam radši nenapsali nic ☺.

Ba ne, tak hrozné to jako obvykle nebylo, kopec byl naštěstí jen krátký. Sice jsme pořád stoupali, ale už jen mírně.

Za vesnicí jsme se vjeli do lesa a už se jelo lépe. Tady asi většinu z nás. Mně ovšem začaly stávkovat šlapky. Tedy pedály samozřejmě (už to vypadalo, že jsem pasák a moje chráněnkyně si chtějí stávkou vydobýt větší výhody do kolektivní smlouvy, co? ☺ Proto asi Dig stále prosazuje právě ty pedály, aby bylo jasno). A to překvapivě ne ten pravý, který zlobil už od sobotního rána, ale ten levý. Najednou se přestal točit. Jak to už bývá, člověk ocení některé zdánlivé samozřejmosti až když je ztratí. Jako teď já. Najednou jsem zjistil, že to nepochopitelné a mnou stále nepochopené otáčení pedálu není k zahzení. Pedál se zaseknul, takže se nedalo šlapat (mimořádně, když se má používat termín „pedál“ a ne „šlapka“, tak by příslušné sloveso snad nemělo být „šlapat“, ale „pedalovat“, ne?).

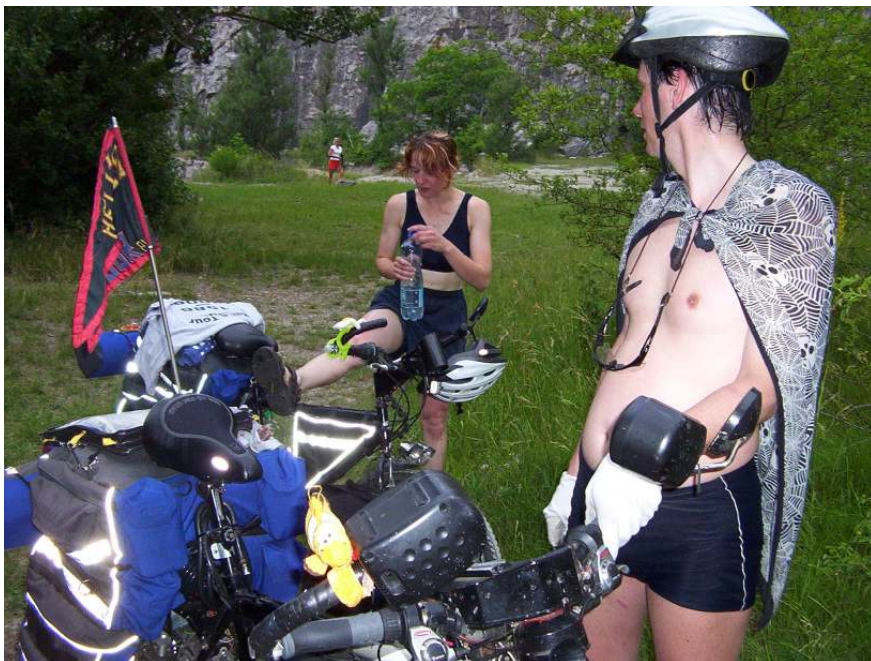
Jenže co teď? Jsem uprostřed lesa, Praha i Dig jsou daleko přede mnou, takže si budu muset pomoci sám. Svízelnou situaci jsem tedy vyřešil starým dobrým násilím. Prostě jsem na pedál přitlačil a donutil ho se točit. Sice se mu to podle jeho zvuků moc nelíbilo, vypadalo to, že se každou chvíli rozletí do celého širého světa, ale musel se podvolit mému silnému vůli ☺. Navíc pravý pedál zdárně sekundoval svými pazvuky tomu levému, takže jsem měl o zábavu postaráno. Svůj dojezd do Prahy jsem viděl dost černě, už jsem se viděl ve vlaku. Snažil jsem se dohnat Diga, třeba by tomu nějak pomohl, ale to se moc nedařilo. Tempo bylo velké, vždyť jsem jeli skoro pořád po rovině až mírně z kopce. Zastavili jsme se až za křižovatkou v obci Svatá, aby se počkalo na opozdilce. Potom jsem se zase rozjeli. Podle mapy tam je klesání 10 %. To sice nemůžu potvrdit, úhlopěr v oku nemám, ale sešup to byl slušný. A hlavně dlouhý. Škoda jen, že jsem jel kousek za Jarkou a musel pořád brzdit.

Holky jezte, ať nejste tak trapné hubený, ať jste těžší a jedete z kopce rychleji!!! ☺

Neustálou cestou z kopce jsme dojeli do nějakého asi města, do nějakých Počaplů. Každé zastavení, každá přestávka v točení mých pedálů mně znervózňovala, protože se musely zase nutit. A v Počaplech jsme právě zastavili na křižovatce, abychom se zapojili do provozu na hlavní silnici. Pedály jsem ale naštěstí za strašného pomozu probral k životu. Nebo spíše k poslednímu tažení.

Po silnici jsme projeli až do Berouna. Na cestě byly samé semaforey, na kterých se mi moc nechtělo zastavovat. Na oranžovou ještě ne, ale na červenou jsem už musel. Ve městě se navigování ujala Jarka, asi to tady zná z nás nejlépe. Když se tady narodila a ještě donedávna tady bydlela.

Protáhla nás různými uličkami a najednou jsme se objevili u můstku přes nějakou vodu. Nejsem si jistý, jestli to byla Berounka, proto to nepíšu. Přejeli jsme na druhou stranu, popojeli kus doprava a kde se vzala, tu se vzala cyklostezka. Nádherná stezička vedoucí podél Berounky (teď si už jistý jsem). Po cestě se jelo příjemně a docela rychle. A hlavně dost dlouho. Po nějaké době se před námi objevil malý kopeček, spíš vlnka než kopeček. Ale z předchozí jízdy jsme byli zlenivělí (alespoň já) a tak jsme si zase užili. No a počkali jsme na zbytek. Přitom jsme pozorovali blázny na skalách. Dorazila Hanka a Tatranka. Chyběla nám už jen Jana. A nějak dlouho nejela. Už jsem se o ni trochu bál, tak jsem se šel podívat na vrchol té vlnky, jestli ji nevidím. A dlouho jsem jí taky neviděl. Než jsem v dále zahlédl nějakou postavu na kole. Jana. Když přijela ke kopečku, tak jsem jí pomohl kolo vytlačit nahoru. Ne že by to nezvládla, ale když jsem tam už byl, tak jsem chtěl být trochu užitečný.

Měla energetickou krizi, takže do sebe musela něco hodit, jinak by se sebou možná sekla. Proto se zdržela.

Cesta to byla hezká, takže se tam určitě i v civilním životě vypravím. Kamenitá cesta lemovaná řekou na jedné straně a skalami na straně druhé, všude stromy, zpívající ptáci, padající horolezci... Jé, to už ne, pardon. Nechal jsem se trochu unést vzpomínkou na tu romantiku.

Kousek před nějakým lidským sídlištěm (bylo to Srbsko) mi vlétla nějaká okřídlená bzučící potvora do oka. Naštěstí to nebyl sršeň ale jen malá muška, nicméně naštvala mě stejně. Ochránci zvířat snad odpustí že jsem se jí nepokusil zachránit. Jen jsem musel zastavit, což se mi vzhledem ke stavu mých pedálů moc nechtělo, a vydolovat jít oka ven z oka. Podařilo se.

V Srbsku jsme se najeli na silnici, jinudy to bohužel asi nešlo. Provoz ten den ale nebyl z nejhustších, takže to šlo. Jeli jsme těsně za sebou a docela rychle se přibližovali Matičce Praze. Místy jsem byl rád, že mám cyklistickou přílbu, protože jsem jeli pod skalami a i podle dopravních značek jsme se měli bát. Nic mi do cesty ani na hlavu ale naštěstí nespadlo. O kousek dál se nás zase počasí snažilo přesvědčit, že předpovědi nelhali. My jsme tomu (tomu počasí) ale stejně neuvěřili, protože pár kapek nás přece nemohlo rozházet. Tak toho za chvíli nechalo a my jeli dál v suchu.

V Hlásné Třebáni jsme najeli na most pro pěší přes Berounku, kde nás cedule nabádala, abychom sesedli z kol. Prý se tím lávka ničí. Bez problémů jsme jí ale přešli a nevypadala vůbec, že by se jí něco stalo. Za lávkou u nádraží Zadní Třeboň jsme sjeli dolů k řece po stezce jeli podél druhého břehu řeky směrem na Revnice.

Tam jsme ale nedojeli hned. Nejdřív nás totiž zdržely závory. Čekali jsme jako volové a jiný skot a ono pořád nic. Tatranka s Jarkou to už nevydržely a protože si vzpomněly, že jim chybí voda na pití, šly si doplnit

zásoby do obchůdku opodál. Jarce po návratu spadlo kolo, nějak špatně ho postavila, ale jinak se nic nestalo.

Přejel vláček motoráček a pořád nic. Teprve po chvíli přejelo něco většího, závory se zvedly a jsme mohli jet dále. Jenže jsem se zastavili u hospůdky na malé osvěžení.

Koupili si pivo, já jsem si navíc dal utopence. I přes to, že na zahrádce, kam jsme si sedli neměla být obsluha, já jsem obsloužen byl. Kouzlo osobnosti. Najednou se okolo nás začal motat nějaký pes. Vícák nebo co. Byl ale hodnej a roztomilej, takže jsem se ho ani já nebál. Ale jídlo jsem mu nedal, tolik se mi zase nelíbil ☺.

No a po zaplacení jsme se zase chystali na odjezd. Bylo už dost hodin, tak by to chtělo zase trošku popojet. Nasedli jsme a vyjeli na Řevnice. Jarka s Tatrankou se při nasedání nějak zdržely, čehož jsme si my vepředu ale nijak nevšimli. Tedy do té doby než se zezadu ozvala siréna. Něco se asi stalo. A také ano. Jarka nám hned hlásila, že má Tatranka zase prázdné zadní kolo. To, které jsem ráno s takovou pečlivostí a láskou opravoval ☺.

A Dig zase nevypadal, že by se toho chtěl ujmout, takže jsem musel zase já. Zase jsem si půjčil jeho montpáky a vrhnul se do díla. V ráfku byla voda, zřejmě ještě stále pozůstatek ranních brodů. Nevím. Každopádně na duši se našla díra a zalepila se. Plášť jsem také prohlédnul, ale nic zvláštního jsem nenašel. Takže se to zase zkompletovalo a mohlo se jet dál. Každopádně nás to ale asi tak o tři čtvrtě hodiny zdrželo. No nic.

Jana mezitím objevila možnou zkratku jak se dostat do Řevnice. Jeli jsme tedy kousek podél trati. V Řevnici jsme vjeli do té mně už známé ulice, která mě minule tak překvapila. Tedy mimo hlavní silnici a posléze mezi chatky po obyčejné polní, misty kamenité cestě. No a po krátké terénní vložce jsme se vyloupli přímo do Dobřichovic. No a po známé silnici podél trati až k železničnímu mostu přes Berounku. Digovi se před nájездem nějak

porouchalo kolo, takže se musel kus vracet a asi řídit vhodné převody. První nájezd jsem po chvilce čekání ještě vyjel, jeho druhá na opačné straně mostu už bohužel ne. Měl jsem ale alibi v podobě dvou překážejících chodců v polovině stoupání.

Zbytek cesty do Prahy je možná už zbytečně popisovat, stačí si jen přečíst zprávu Velikonoce 2006. Jen si odmyslete příhodu s Janiným řetězem, protože tentokrát nás žádná závada nezastavila.

Cestu nám ale Dig přecijen trochu okořenil, protože jsme jeli zase trochu jinudy. Minule jsme u hospůdky, kde na nás ostatní čekali, uhnuli a

dostali se tak ještě před Radotinské nádraží. Nyní jsme po stezce pokračovali dál podél řeky. Vyjeli jsme z ní zase někde, kde jsem ještě nebyl. Možná to Dig dělá schválně, asi chce, abychom na něm byli pořád závislí nebo co. To má ale smůlu, ještě zřejmě u mě neobjevil můj přirozený a zcela mimořádný orientační smysl, který dosud selhal jen jednou v lese, kdy jsem jen kousek poodběhnul od rodičů sbírajících borůvky. Jo a také stále selhával v bludišti choděb na přestupu mezi trasou metra A a B na stanici Mústek.

Na svou obvyklou trasu jsme se dostali kus za nádražím. Víím přesně kde, jen to teď nedokážu pojmenovat. Je tam nějaká firma a taky stanice autobusu ☺

Po vedlejší hlavní ulici jsme se dostali až k Barrandovskému mostu. Cestou ale Jarka nařikala na bolest v zádech vyvolanou asi dlouho jízdou ve strnulé poloze. Díky tomu se také opožďovala, takže jsem jel samozřejmě s ní. Alespoň jsme si mohli trochu povídat.

Zbytek jsme dojeli až právě u toho Barrandovského mostu. Jarku záda stále bolela, takže poprosila fyzioterapeuta Viktora (tedy mně ☺) o nápravu. Protože jsem již z předchozích pokusů přibližně tušil co se po mně žádá, tak jsem Jarku ze zadu uchopil, zvedl a přes svou mužnou hrud' ☺ jí přehnul. Teda takový efekt jsem nečekal. V Jarčiných zádech to strašně hlasitě luplo, změnu polohy Jejich obratlů jsem dokonce cítil přímo na své hrudi. To byla šlupka. A zjevně i pomohla, protože bylo Jarce hned lépe a děkovala mi za pomoc. Zase už umím něco nového.

Na nájezdu na most jsme zjistili, že se právě chodník opravuje a je zavřený, takže jej nemůžeme použít. Sice to má ještě druhý chodník na druhé straně, ale tento fakt zůstal opomenut a mnou hlasitě nepřipomenut. Jeli jsme podél řeky (tentokrát Vltava, hurá) a u Smíchovského lihovaru vyjeli z cyklostezky na silnici směrem na Anděl. Po hlavní jsme rozhodně jet nechtěli. Na zastávce autobusů si konečně i Jarka oblékla reflexní vestu, takže jsme byli komplet ufovní.

Dojeli jsme až na Anděla, kde se Jarka docela zostra utrhla na nějaké lidi, kteří nás povzbuzovali. Jejich „makejte“ a „přidejte“ se u Jarky nedočkalo ocenění, ale naopak ostrého „trhněte si nohou, nevíte co máme za sebou“. Tak tuhle další zajímavou stránku Jarčiny osobnosti jsem ještě neznal ☺.

Na křižovatce s Lidickou jsme se rozloučili s Janou, která jela domu nebo kam a na Vinohrady nás tak jelo už jen pět. Na Újezd, přes most Legii okolo Národního Divadla na Národní třídu, přes Mústek po pěší (a teď i cyklistické) zóně, okolo Hančiny oblíbené Živnostenské banky k opravenému paláci U Hybernů.

No zkrátka jsme dojeli až do Polské 7 a jak vidíte tak i v pořádku, protože to by se k vám tento skvost české literární tvorby nedostal.

Těším se na další výpravu, kterou by měla být Expedice 2006.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	60	1417	96,5	14,7	36-23

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

šest letňáků...: Tatranka, Dig, Viktor, Hanka, Jarka, Jana

232 km

Voda

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Bříza	<u>Hrad Krakovec</u>
Trója	Radešín	Skryje
Klecany	Zlonice	Hradiště
Řež	Slaný	Broumy
Kralupy n. Vlt.	Smečno	Svatá
Velvary	Nové Strašecí	Beroun
Straškov	Ruda	Srbsko
Vraškov	Rakovník	Mokropsy
<u>Hora Říp</u>	Senec	V. Chuchle
Straškov	Krakov	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Tr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plošan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Tak přesně tolik to letos stálo...

© Hell´s Tour_{club} 2006
Trn & Dig & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz